

Sygn. akt V KK 477/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. K.**

skazanego za czyn z art. 282 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 stycznia 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 699/21,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie

z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt. II K 1060/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

**nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego
kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt. II K 1060/18, M. K. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 1); czynu z art. 282 k.k., za który wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności; czynu z art. 191 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3), czynu z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4). Sąd Rejonowy połączył kary jednostkowe i jako karę łączną wymierzył M. K. karę 5 lat

pozbawienia wolności (pkt 5). Sąd Rejonowy orzekł ponadto od M. K. obowiązek naprawienia szkody (pkt 6) oraz o kosztach procesu (pkt 7 i 8).

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 1 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 699/21, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności (pkt 1.a.); uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych w punktach 3 i 4 wyroku Sądu I instancji (pkt 1.b.); odnośnie do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 1 i 2 wyroku Sądu I instancji uznał go za winnego jednego czynu z art. 282 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1.c.); stwierdził, iż wskazany w punkcie 6 wyroku Sądu I instancji środek kompensacyjny jest orzeczony w związku z czynem przypisanym M. K. w pkt 1.c. wyroku Sądu odwoławczego (pkt 1.d.). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy (pkt 2).

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy skazanego, w której sformułowano także wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku. Uzasadniając wniosek obrońca powołał się na wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, jednakże w szczególności odniósł się do sytuacji życiowej i zdrowotnej skazanego i jego córki, załączając na te okoliczności obszerną dokumentację, głównie medyczną.

W dniu 10 stycznia 2023 r. obrońca skazanego złożył pismo procesowe uzupełniające argumentację na poparcie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Załączył do niego dokumentację medyczną dotyczącą żony skazanego oraz dokumenty potwierdzające jego sytuację życiową, pismo z Sądu Najwyższego o prognozowanym terminie rozpoznania kasacji, kopię postanowienia o odroczeniu wykonania kary, a także wynik prywatnego badania poligraficznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że wykonanie wyroku Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 6 lipca 2021 r., sygn. akt II K 1060/18, zostało wstrzymane na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 18 sierpnia 2022 r., sygn. akt III Kow 767/22, do czasu zakończenia postępowania

wykonawczego w przedmiocie wniosku o zezwolenie na odbycie kary w systemie dozoru elektronicznego (k. 1713). Z uzyskanych informacji (notatka urzędowa z dnia 3 stycznia 2023 r., k. 180 akt SN) wynika, iż w Sądzie Okręgowym w Płocku dnia 20 października 2022 r., sygn. akt III Kow 767/22, zapadło postanowienie o odmowie udzielenia skazanemu M. K. zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Na powyższe postanowienie skazany złożył zażalenie, które ma zostać rozpoznane przez Sąd Apelacyjny w Łodzi dnia 26 stycznia 2023 r. (sygn. akt II AKzw 1283/22). Do notatki załączono skan postanowienia Sądu Okręgowego. Tym samym w chwili rozpoznawania wniosku przez Sąd Najwyższy wykonanie wyroku wobec M. K. pozostaje wstrzymane.

Ustosunkowując się do argumentacji wniosku i licznych załączników należy przypomnieć, że zła sytuacja rodzinna i zdrowotna skazanego nie stanowi przesłanki wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Tymczasem argumenty obrońcy odnoszą się głównie właśnie do trudnej sytuacji rodzinnej i zdrowotnej skazanego, jego żony i córki. Są to okoliczności mogące uzasadniać skorzystanie z jednej z instytucji prawa karnego wykonawczego, co też skazany już uczynił. Jak wynika z akt sprawy oraz kopii postanowienia przesłanego przez obrońcę, skazany uzyskał odroczenie wykonania kary do dnia 26 marca 2023 r., jak również wstrzymanie jej wykonania do czasu rozpoznania wniosku o wykonywanie kary w systemie dozoru elektronicznego. Jak już wskazano, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem trudna sytuacja zdrowotna lub rodzinna skazanego nie może uzasadniać wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Nie są bowiem podstawą do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku takie sytuacje, które dotyczą zwyczajnych, typowych dolegliwości związanych z odbywaniem kary pozbawienia wolności; te bowiem mogą być podstawą odroczenia wykonania kary albo uzyskania przerwy w jej odbywaniu. Nie mogą stanowić przyczyny wstrzymania wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. okoliczności, które związane są z ciężkimi skutkami dla skazanego, wynikającymi z wykonania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 16 kwietnia 2021 r., V KK 59/21; 8 grudnia 2021 r., IV KK 636/21; 14 stycznia 2022 r., V KK 628/21).

W orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Jej zastosowanie możliwe jest przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest w razie zbliżonej do oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., II KO 111/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2022 r., IV KK 664/21). Zasadnie podkreśla się więc, że można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma bowiem charakter wyjątkowy jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2022 r., III KK 159/22).

Mając na względzie powyższe ogólne reguły rządzące wstrzymaniem wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k., po zapoznaniu się z kasacją obrońcy skazanego M. K., jak również aktami sprawy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.